

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera ve věci

žalobce

P. D.

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem
se sídlem Přátelství 1960, Písek

proti

žalovanému

první náměstek policejního prezidenta

se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 3. 9. 2014, č.j. PPR-19034-10/ČJ-2014-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech kázeňských ze dne 3. 9. 2014, č.j. PPR-19034-10/ČJ-2014-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým první náměstek policejního prezidenta ve věcech kázeňských (dále jen „žalovaný“) změnil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie České republiky ve věcech kázeňských (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 4. 2014, č. 19/2014, jímž byl podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o služebním poměru“) žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, za což mu byl dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest – snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců. Kázeňského přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 3. 3. 2014 nenastoupil k výkonu služby řádně připraven a schopen výkonu služby, neboť neměl potřebnou výstrojní součástku k řádnému výkonu služby a přes umožnění času k nápravě tuto závadu neodstranil, čímž porušil čl. 17 odst. 1 písm. b) pokynu ředitele č. 32/2005, jímž se upravuje výkon služby příslušníků Policie České republiky Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby odboru ochrany sídelních objektů (dále jen „pokyn č. 32/2005“). Následně po návštěvě lékaře z důvodu zdravotní indispozice během výkonu služby po době nezbytně nutného rozsahu žalobce nenastoupil zpět k výkonu služby dle § 70 odst. 2 písm. a) a § 71 odst. 1 zákona o služebním poměru a ani nedoložil potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti dle § 78 odst. 2 zákona o služebním poměru. V obou případech měl žalobce porušit základní povinnost příslušníka dodržovat služební kázeň dle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů dle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru.
2. Výrokem I. žalobou napadeného rozhodnutí změnil žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobce uznal vinným
 - a) ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se žalobce dopustil porušením základních povinností příslušníka stanovených v § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 3. 3. 2014 neměl při výkonu služby v objektu Úřadu vlády ČR na služebním stejnokroji připevněno identifikační číslo, čímž porušil povinnost stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) a písm. c) závazného pokynu policejního prezidenta č. 212/2008, o služebních stejnokrojích Policie České republiky (dále jen „pokyn č. 212/2008“),
 - b) ze spáchání kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, kterého se žalobce dopustil porušením základních povinností příslušníka

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

stanovených v § 45 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť v rámci výkonu služby dne 3. 3. 2014 v 8:25 hodin ukončil službu z důvodu zdravotní indispozice, přičemž v 8:34 hodin opustil místo výkonu služby z důvodu návštěvy lékaře (§ 70 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru) a po době nezbytně nutného rozsahu (§ 71 odst. 1 zákona o služebním poměru) nenastoupil zpět k výkonu služby a ani nedoložil potvrzení o dočasné neschopnosti k službě (čl. 18 nařízení Ministerstva vnitra č. 48/2007), které by bylo omluvenou překážkou ve službě.

Podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložil žalobci kázeňský trest – snížení základního tarifu o 10% na dobu dvou měsíců.

3. Výrokem II. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a replika žalobce

4. Žalobce v žalobě namítal nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v něm nebyl vymezen skutek, pro který byl kázeňsky stíhán. Navíc měl popis skutku za nepřesný a bez odkazu na konkrétní ustanovení zákona. Změnu popisu skutku učiněnou v žalobou napadeném rozhodnutí označil za zásadní vadu, prolamující zásadu *ne bis in idem* a zdůraznil, že byl sankcionován za jednání, pro které nebylo zahájeno kárné řízení.
5. Správním orgánům rovněž vytkl nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro podstatné procesní vady řízení, což způsobilo i nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Konkrétně namítal porušení práva na obhajobu a odepření práva na právní pomoc dle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jelikož žalobci nebylo umožněno mít od zahájení řízení zmocněnce, ačkoli o něj požádal. Přestože žalobce tuto námitku uplatnil v odvolání, žalovaný se s ní nikterak nevypořádal.
6. Jako další procesní vadu žalobce namítal neposkytnutí zákonem stanovené lhůty k přípravě na jednání dle § 49 odst. 1 a § 59 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“). Zdůraznil, že se zkrácením zákonem stanovené pětidenní lhůty nedal souhlas. V důsledku neposkytnutí této lhůty, žalobce nemohl k důkazu doložit audio-záznam telefonického rozhovoru s Velínem, proto jej předložil až v rámci odvolání. Přestože žalobce i tuto námitku uplatnil v odvolání, žalovaný se s ní opět nevypořádal.
7. Zásadní procesní vadu spatřoval rovněž v tom, že nebyl v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu správním orgánem I. stupně vyrozuměn o svědeckých výpovědích provedených mimo ústní jednání. Odmítl obranu žalovaného, že ke svědeckým výpovědím nepřihlédl. Naopak žalobce poukázal na to, že svědecké výpovědi byly vypočteny mezi podklady pro rozhodnutí.
8. Rovněž odmítl, že by nahlížení do spisu dne 2. 4. 2014 učiněné zmocněncem žalobce bylo ústním jednáním či seznámením se se spisovým materiálem. Nebyl ani vyrozuměn o shromáždění podkladů a úplnosti spisového materiálu před rozhodnutím ve věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že správní orgán I. stupně dodržel zákonem stanovenou pětidenní lhůtu před konáním ústního jednání dne 14. 4. 2014, jelikož předvolání k jednání bylo žalobci doručeno až 10. 4. 2014.

9. Dále namítal, že na jednání poradní komise předložil důkazní návrhy, se kterými se žalovaný nevypořádal, a že nebyl vyrozuměn ani o konání ústního jednání, na němž bylo vyhlášeno rozhodnutí správní orgán I. stupně.
10. S odkazem na judikaturu správních soudů např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. prosince 2008, č.j. 4 Ads 61/2008-55, namítal nepoužitelnost úředních záznamů pořízených před zahájením řízení.
11. Taktéž namítal nezákonný průběh svého výsledku, jelikož mu byly pokládány sugestivní a kapciózní otázky. Tudíž písemný záznam z jednání neodráží skutečný průběh jednání.
12. Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřoval rovněž v tom, že rozhodnutí nemá podklad ve spise, jelikož nebyly dokazovány pokyny č. 32/2005 a 212/2008; správní orgány se nevypořádaly s návrhy žalobce na doplnění dokazování, např. s žalobcem předloženou nahrávkou ze dne 26. 3. 2014; se závěry senátu poradní komise policejního prezidenta; neuvedly, z jakých podkladů vycházely; jak je hodnotily; jaké závěry z nich vyvodily; nehodnotily všechny znaky kázeňského přestupku. Žalobou napadené rozhodnutí měl za zmatečné, neboť z něj není jasné, na základě jakých podkladů žalovaný rozhodl o vině žalobce.
13. Namítal nesprávné právní posouzení zdravotní nezpůsobilosti žalobce, neboť z § 70 odst. 2 písm. a) a ani z § 71 odst. 1 zákona o služebním poměru nevyplývá jakákoli povinnost pro žalobce. Poukázal na § 57 odst. 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“) s tím, že ošetřující lékař nevydal rozhodnutí o tom, že dočasná pracovní neschopnost nevznikla. Zdůraznil, že služební funkcionáři nejsou oprávněni posuzovat, zdali byl žalobce v pracovní neschopnosti, či nikoli. Upozornil, že uložení klidového režimu v sobě zahrnuje překážku výkonu služby, přičemž žalobce svou nepřítomnost omluvil a doložil. Dovodil, že žalobce nenaplnil znaky skutkové podstaty kázeňského přestupku, neboť poškození výstroje a zdravotní stav jsou okolnosti na vůli žalobce nezávislé.
14. Uložený kázeňský trest považoval za zcela nepřiměřený, neboť dosud nebyl kázeňsky potrestán a měl dobré služební hodnocení. Odůvodnění trestu bylo nedostatečné a nemá oporu ve spise, jelikož do něj nebyla založena rozhodnutí o trestech a odměnách.
15. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a věc vrátil k dalšímu řízení.
16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 16. 12. 2014 veškeré žalobní námitky odmítl. Zjištěný skutkový stav věci byl zjištěn zejména z kopie knihy služeb; z vyjádření žalobce; z kamerového záznamu. Žalovaný připustil porušení procesních pravidel nepřítomností žalobce při výsleších svědků, avšak vzhledem k tomu, že ze svědeckých výpovědí nevycházel, nemohlo mít toto pochybení vliv na zákonnost.
17. Zdůraznil, že skutek byl dostatečně specifikován v oznámení o zahájení řízení ze dne 12. 3. 2014. Proto nemohlo být zasaženo do práv žalobce tím, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně určil, v čem kázeňský přestupek spočívá. Konstatoval, že důvody změny výroku jsou v rozhodnutí uvedeny a že prvostupňové a odvolací řízení tvoří jeden celek.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

18. Odmítl porušení práva žalobce na právní pomoc, neboť žalobce sice dne 26. 3. 2014 sdělil svůj záměr zvolit si zmocněnce, avšak až dne 31. 3. 2014 informoval správní orgán I. stupně o konkrétním zmocněnci. Tvrzení týkající se průběhu výsledku odmítl a označil je za obecné a nevycházející z konkrétních skutkových okolností.
19. Vysvětlil, že úprava řízení ve věcech služebního poměru je obsažena v části dvanácté zákona o služebním poměru, přičemž se jedná o speciální úpravu vůči správnímu řádu. Správní orgány tak neměly důvod postupovat dle § 49 odst. 1 a § 59 správního řádu, neboť z absence obdobných ustanovení v zákoně o služebním poměru nelze automaticky dovodit užití správního řádu. Rozhodnutí proto nebylo nutné vyhlásit při ústním jednání.
20. Upozornil, že správní orgány nemají povinnost zakládat do spisu vnitřní předpisy a nemusí se jimi provádět dokazování, jelikož je příslušníci bezpečnostních sborů znají. Taktéž nebyly správní orgány povinny vypořádat se s argumentací senátu poradní komise policejního prezidenta, neboť záleželo jen na nich, jak předložený návrh posoudí a jaké závěry z něj vyvodí.
21. Odmítl, že by byl žalobce trestán za svůj zdravotní stav, resp. za čerpání zákonných nároků. Žalobci však byl klidový režim pouze doporučen a o jeho neschopnosti ke službě nebylo rozhodnuto, čehož si musel být žalobce vědom. Žalobce tak měl povinnost podílet se na ochraně objektu Úřadu vlády, tedy provádět činnost ve veřejném zájmu. Žalobce však svým jednáním ohrozil kvalitní plnění úkolů Police ČR, čemuž odpovídá i druh a výše trestu.
22. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.
23. Žalobce v replice ze dne 16. 1. 2015 setrval na svých žalobních tvrzeních. Námitku neurčitosti popisu skutku „ústrojové nekázně“ doplnil tak, že kárné řízení bylo zahájeno pro poškození kalhot žalobce, avšak žalovaný změnil skutek na údajně chybějící odznak na uniformě. Přitom žalobce odznak při ustrojení a rozdělení služby měl. Odstranění vady spočívající v neurčitosti skutku proto považoval v rozporu se zásadami spravedlivého procesu a zákazem zneužití pravomoci. Upozornil, že žádný kamerový záznam, kromě záznamu výsledku se žalobcem, nebyl ve spisu, který měl k dispozici, založen. Trval na tom, že jeho právo na právní pomoc bylo porušeno, jelikož mu správní orgán neposkytl možnost se s právním zástupcem spojit a jednání, pro jehož konání nebyly splněny podmínky, dokončil. K prokázání svého tvrzení, že mu byly kladeny sugestivní a kapciozní otázky během výsledku, odkázal na záznam z tohoto výsledku. Dále upozornil, že nebyl seznámen se stanoviskem poradní komise, které tvoří podklad pro rozhodnutí, a ze správního spisu nevyplývá, že by svým jednáním ohrozil plnění úkolů Policie ČR.
24. Na ústním jednání právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku a zopakoval zásadní žalobní námitky. Zdůraznil, že skutkový stav věci nebyl řádně zjištěn, jelikož úřední záznamy pořízené správním orgánem před zahájením řízení nemohly být v následném správním řízení použity. Zároveň poukázal na to, že žalobce nebyl seznámen s novým důkazem opatřeným žalovaným v průběhu odvolacího řízení, jednalo se konkrétně o kamerový záznam, jímž byl právě prokazován rozhodný skutkový stav věci. Přičemž z důkazu kamerovým záznamem žalovaný při rozhodování vycházel. Žalovaný uzavřel, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by se žalobce dopustil vytýkaného jednání v takovém rozsahu, aby jej bylo možno kvalifikovat jako kázeňský přestupek. Za rovněž podstatné pochybení ve věci měl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozhodnutí, které spatřoval jak v nezákonně formulovaném výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i v ryze formálním způsobu odůvodnění výše uložené sankce.

25. Žalovaný rovněž setrval na své procesním stanovisku. Byl přesvědčen, že skutkový stav věci byl zjištěn řádně. Žalobou napadené rozhodnutí totiž nevycházelo z nesprávně pořízených důkazů - svědeckých výpovědí. K žalobcem předloženému audio záznamu z výsledku konstatoval, že žalobce nebyl do odpovědí manipulován. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 72/2013 uvedl, že dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru lze ke zjištění skutkového stavu využít úřední záznam učiněný před zahájením řízení. Dále upozornil, že žalovaný měl ztížené procesní postavení v odvolacím řízení, neboť Nejvyšší správní soud v rozhodnutí sp. zn. 6 Ads 33/2013 jednoznačně vyloučil možnost služebního funkcionáře rozhodujícího o odvolání napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí je tak možné toliko v kombinaci se současným zastavením řízení, když napadené rozhodnutí trpí vadami, jež mají neodstranitelný charakter. Přičemž žalovaný v rámci řízení o odvolání odstranil veškeré předchozí procesní nedostatky způsobené správním orgánem I. stupně. Výše uvedený postup žalovaného odpovídal i právnímu závěru obsaženému v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2013, neboť i v případě, kdy byl v řízení použit nezákonný důkaz lze mít za dostatečně zjištěný skutkový stav věci, pokud i bez předmětného nezákonného důkazu je možno učinit jednoznačný úsudek o skutkovém stavu tak, jako v dané věci. Zdůraznil, že v řízení nebylo porušeno právo žalobce na zástupce, jelikož žalobce, byť sdělil správnímu orgánu I. stupně dne 26. 3. 2014, že požaduje zastoupení zmocněncem, se následně dobrovolně podrobil výsledku. Žalovaný byl přesvědčen, že pokud by žalobce skutečně měl v úmyslu využít služeb zástupce, byl by požádal o ukončení výsledku.
26. K dotazu soudu žalovaný uvedl, že se žalobce o termínu ústního jednání dne 26. 3. 2014 dozvěděl před sepsáním úředního záznamu téhož dne. Souhlas s jeho konáním udělil žalobce právě tím, že se jej dobrovolně účastnil. Žalovaný nespatořoval pochybení v tom, že žalobce nebyl na ústním jednání zastoupen, přestože o to požádal, jelikož oprávnění být v řízení zastoupen, je ze zákona formulováno v budoucím čase.

III.

Obsah správního spisu

27. Dne 3. 3. 2014 byl sepsán úřední záznam č.j. UOC-92-9/ČJ-2014, založený ve správním spise pod č.j. UOC-516-1/ČJ-2014. Prap. P. T., vedoucí směny, v něm uvedl, že dne 3. 3. 2014 zjistil, že žalobcem službě neměl připevněn odznak s evidenčním číslem na služební bundě, proto byl vystřídán, aby mohl nedostatek napravit. Poté žalobce přišel na Velín, kde řekl, že si nenechá nadávat; že je rozrušen; není schopen výkonu služby a dožadoval se návštěvy lékaře, ke které byl uvolněn. Npor. Mgr. Ž. v tomto úředním záznamu uvedl, že se od 8:32 hod. pokoušel opakovaně telefonicky spojit se žalobcem, který mu po deváté hodině sdělil, že je u lékaře, a až v 13:47 hod. prostřednictvím SMS zprávy oznámil, že má nařízen klidový režim a v 13:48 hod. telefonicky doplnil, že není v pracovní neschopnosti.
28. Dne 6. 3. 2014 byl žalobcem sepsán úřední záznam č.j. UOC-92-10/ČJ-2014, založený ve správním spise pod č.j. UOC-516-2/ČJ-2014, doplněný dne 10. 3. 2014. Žalobce v něm uvedl, že během služby zjistil, že nemá připevněn služební odznak, na což byl vulgárně upozorněn prap. M. Žalobce následně oznámil, že vzhledem ke zdravotním obtížím byl Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nucen ukončit službu a navštívit lékaře. Předložil k tomu lékařskou zprávu MUDr. K. ze dne 3. 3. 2014, založenou ve spise pod č.j. UOC-516-3/ČJ-2014, dle které byl žalobci doporučen klidový režim.

29. Součástí správního spisu je pod č.j. UOC-516-4/ČJ-2014 kopie knihy služby ze dne 3. 3. 2014, v níž jsou následující záznamy: žalobce vlastnoručně podepsal, že je schopen služby; v 6.45 hod při kontrole výzbroje a ustrojení byly zjištěny nedostatky na straně žalobce, proto byl odeslán do šatny k odstranění nedostatků; v 8.20 hod. byly opět u žalobce zjištěny nedostatky v ustrojení, když mu chyběl odznak s OEČ; v 8:25 hod. žalobce ukončil službu a v 8:34 hod. odešel z důvodu zdravotní indispozice k lékaři.
30. V lékařské zprávě ze dne 3. 3. 2014 z Akutní interní ambulance Nemocnice Na Homolce od MUDr. K. byl uveden lékařský závěr zdravotního stavu žalobce jako průjem v.s. virové etiologie a žalobci byl doporučen klidový a dietní režim.
31. Sdělením ze dne 12. 3. 2014, č.j. UOC-516-6/ČJ-2014, bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o kázeňském přestupku. Podezření ze spáchání kázeňského přestupku spočívalo v tom, že se žalobce dne 3. 3. 2014 dostavil k výkonu služby přesčas, při nástupu policistů k rozdělení do služby nebyl ustrojen a tuto závadu neodstranil. Při odstraňování nedostatku v ústrojové kázni žalobce požádal o vystřídání a umožnění návštěvy lékaře, která mu byla umožněna, avšak přes opakované upozornění nedoložil potvrzení o případné pracovní neschopnosti k omluvení zbývajících částí doby nepřítomnosti ve výkonu služby. Tímto jednáním porušil čl. 17 odst. 1 písm. b) pokynu č. 32/2005, a tím služební kázeň dle § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Součástí sdělení je poučení žalobce o jeho právech dle § 172 odst. 1, § 174 odst. 1 písm. a) a b), § 174 odst. 2 a § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Žalobci bylo zahájení řízení o kázeňském přestupku doručeno dne 26. 3. 2014, kdy si jej osobně převzal.
32. Z úředního záznamu ze dne 26. 3. 2014, č.j. UOC-516-8/ČJ-2014 vyplývá, že žalobce byl znovu poučen o svých procesních právech; výslovně sdělil, že hodlá využít služeb zmocněnce a podrobně odpovídal na dotazy služebního funkcionáře k průběhu dne 3. 3. 2014. Uvedl, že od počátku služby měl problémy s ustrojením, absenci odznaku zjistil sám, potvrdil, že byl vystřídán, aby se řádně ustrojil, jelikož se mu zhoršil zdravotní stav, byl uvolněn k lékaři. Poté odjel do Nemocnice Na Homolce, kde byl ošetřen, jelikož mu byl doporučen klidový režim, odjel domů.
33. Ze záznamu o ústním jednání ze dne 26. 3. 2014, č.j. UOC-516-9/ČJ-2014 vyplývá, že proběhlo ústní jednání s žalobcem, na kterém sdělil, že dne 3. 3. 2014 měl částečné zdravotní potíže a domníval se, že mu nebudou bránit ve výkonu služby; když zjistil, že mu chybí odznak, zavolal na Velín, byl vystřídán s tím, že se má v šatně dostrojít, jelikož v mezidobí došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, požadoval propuštění k lékaři.
34. Ze záznamů o podání svědecké výpovědi ze dne 28. 3. 2014 vyplývá, že byly provedeny dle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru výslechy svědků prap. P. T., prap. R. M., pprap. Z. B., npor. J. Ž. a prap. Š. T. ohledně průběhu výkonu služby dne 3. 3. 2014, přičemž žalobce výslechu svědků nebyl přítomen.
35. Dne 31. 3. 2014 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení zmocněnce žalobce ze dne 28. 3. 2014 o převzetí právního zastoupení, v příloze byla doložena plná moc ze dne 28. 3. 2014. Ze záznamu o ústním jednání ze dne 2. 4. 2014, č.j. UOC-516-17/ČJ-2014 vyplývá, že zmocněnec žalobce se seznámil s písemnými podklady na čl. 1-16.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

36. Dne 28. 4. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. 19/2014, které odůvodnil tak, že při svém rozhodování vycházel z úředního záznamu ze dne 3. 3. 2014; ze svědeckých výpovědí; z dalších informací obsažených ve správním spise. Dospěl k závěru, že žalobce dne 3. 3. 2014 nenastoupil k výkonu služby řádně připraven a schopen k výkonu služby, neboť neměl na služebním stejnokroji služební odznak s přiděleným služebním číslem. Dále týž den po návštěvě lékaře se nedostavil k výkonu služby, aniž by bylo rozhodnuto o jeho pracovní neschopnosti. Správní orgán I. stupně konstatoval, že žalobce byl seznámen se zahájením řízení; byl poučen o právech a povinnostech; neuplatnil námitky proti provedení ústního jednání dne 26. 3. 2014; nedoložil do 31. 3. 2014 záznam hovoru s npor. Mgr. Ž., jak bylo dohodnuto. Zmocněnec žalobce byl dne 2. 4. 2014 seznámen se správním spisem, a opět nedoložil dokumenty, jak přislíbil v podání ze dne 28. 3. 2014. Správní orgán I. stupně vysvětlil, že při uložení výše a druhu sankce vzal v potaz dobré výsledky žalobce při výkonu služby.
37. Proti rozhodnutí ředitele podal žalobce odvolání ze dne 22. 5. 2014, ve kterém argumentoval obdobně jako v podané žalobě.
38. Dne 14. 8. 2014 proběhlo jednání poradní komise, na němž byl přítomen zmocněnec žalobce, který předložil CD se záznamem z jednání dne 26. 3. 2014 pořízené žalobcem. Poradní komise ve svém doporučení ze dne 20. 8. 2014 navrhla zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jelikož řízení bylo zatíženo zásadní vadou spočívající ve znemožnění práva na právní pomoc.
39. Přípisem ze dne 29. 8. 2014 si žalovaný vyžádal od Útvaru pro ochranu ústavních činitelů kamerový záznam ze dne 3. 3. 2014, ze kterého měl za prokázané, že žalobce nemá viditelně připevněno identifikační číslo.
40. Dne 3. 9. 2014 rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění konstatoval, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje zákonné znaky, tedy popis skutku, místo, čas a způsob jeho spáchání, a proto výrokovou část prvostupňového rozhodnutí změnil. Považoval za prokázané, že žalobce při výkonu služby dne 3. 3. 2014 na stanovišti VH1 nebyl řádně ustrojen, neboť mu chybělo na služebním stejnokroji identifikační číslo, přitom vycházel z kopie knihy služeb; z úředního záznamu ze dne 3. 3. 2014; z kamerového záznamu; z úředního záznamu žalobcem dne 6. 3. 2014, doplněného dne 10. 3. 2014. Za prokázaný skutkový stav věci měl, že žalobce při výkonu služby dne 3. 3. 2014 přerušil výkon služby z důvodu zdravotní indispozice, navštívil lékařku MUDr. K. v nemocnici Na Homolce, která toliko doporučila klidový režim. Žalobce se poté k dalšímu výkonu služby nedostavil. Žalovaný dovodil, že výše uvedeným jednáním se žalobce dopustil kázeňského přestupku dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. K odvoláním vytýkaným procesním vadám v řízení před správním orgánem I. stupně žalovaný uvedl, že žalobce byl seznámen s předmětem řízení a spisovým materiálem a opakovaně poučen o právech a povinnostech. Připustil pochybení spočívající v nepřítomnosti žalobce během provádění svědeckých výpovědí. Jelikož k záznamům z těchto svědeckých výpovědí, včetně záznamu z ústního jednání ze dne 26. 3. 2014 se žalobcem, žalovaný při rozhodování nepřihlédl, měl za to, že procesní pochybení tím bylo zhojeno. Vysvětlil, že zdravotní stav žalobce není předmětem řízení a žalobce není trestán pro svůj zdravotní stav, nýbrž za nenastoupení zpět do výkonu služby dle § 70 odst. 2 písm. a) a § 71 odst. 1 zákona o služebním poměru. Co se týče uložení trestu, žalovaný doplnil, že trest odpovídá provinění žalobce s přihlédnutím k závažnosti jednání, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

nenastoupení zbytku výkonu služby. Dále přihlédl i k tomu, že žalobce byl naposledy kázeňsky trestán v roce 2010 a kázeňsky odměněn v roce 2012.

IV. Posouzení žaloby

41. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
42. Žaloba je důvodná.
43. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
44. Podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru příslušník je povinen dodržovat služební kázeň.
45. Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.
46. Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.
47. Podle § 172 odst. 1 věta první zákona o služebním poměru účastník si v řízení může zvolit zmocněnce.
48. Podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru účastník má právo
 - a) nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a
 - b) vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.
49. Podle § 181 odst. 4 zákona o služebním poměru výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníku ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.
50. Podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.
51. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí, které žalobce spatřoval v ryze formálním odůvodnění výroku o uložení kázeňského trestu. V dané věci žalobce spáchal kázeňský přestupek, za nějž lze uložit kázeňský trest písemné napomenutí; snížení základního tarifu až o 25 % na dobu nejvýše 3 měsíců; odnětí služební medaile nebo odnětí služební hodnosti, jak stanoví § 51 zákona o služebním poměru. Při výběru druhu kázeňského trestu je nutno dle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru přihlídnout k závažnosti kázeňského přestupku. Tato závažnost kázeňského přestupku je Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

určena zejména způsobem jeho spáchání; významem a rozsahem jeho následků; okolnostem, za nichž byl spáchán; mírou zavinění; pohnutkami; dosavadním přístupem příslušníka k plnění služebních povinností; zjištěním, zda již byl kázeňsky trestán. V dané věci správní orgán I. stupně v rámci uložení kázeňského trestu žalobci přihlédl toliko k jeho dobrým výsledkům ve výkonu služby. Žalovaný bez dalšího doplnil, že považuje nenastoupení zbytku výkonu služby za závažné a dále vzal v potaz data posledního žalobcova potrestání a kázeňského odměnění. Výše uvedené úvahy správních orgánů o určení druhu kázeňského trestu soud shledal zcela nedostatečné, neboť z nich nelze seznat důvody pro uložení kázeňského trestu žalobci. Soud zdůrazňuje, že správní orgány při určení druhu trestu zcela pominuly hodnotit veškerá výše uvedená zákonem stanovená kritéria, jež jsou pro určení míry závažnosti kázeňského přestupku žalobce klíčová. Soud příkladmo poukazuje na absenci posouzení hlediska míry zavinění žalobce, jelikož právě pro kvalifikaci určitého jednání porušujícího služební povinnost jako kázeňského přestupku, je vždy dle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru zapotřebí, aby se jednalo o jednání zaviněné. Konkrétní forma zavinění v podobě úmyslu či nedbalosti je rozhodná právě při úvaze o určení druhu trestu, který je za kázeňský přestupek ukládán. Soud má za to, že hledisko míry zavinění mělo být v dané věci pečlivě váženo s ohledem na žalobcem lékařsky potvrzenou zdravotní indispozici v den, kdy se měl kázeňského přestupku dopustit. Navíc ani z provedeného odůvodnění uložení druhu trestu v žalobou napadeném rozhodnutí nelze zjistit podstatné skutečnosti, které správní orgány vedly k uložení konkrétního trestu žalobci, jelikož z něj nevyplývá, za jaké jednání byl žalobce dříve kázeňsky potrestán, ani za co byl odměněn. Taktéž není jasné, jakým konkrétním způsobem se tyto skutečnosti nakonec promítly do úvahy správních orgánů při určení druhu trestu. Přestože soud považuje za závažné tvrzení žalovaného obsažené ve vyjádření k žalobě, že jednáním žalobce došlo k ohrožení veřejného zájmu na ochraně objektů, není oprávněn jej v rámci soudního přezkumu napadeného rozhodnutí jakkoliv zohlednit, neboť nebylo součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že odůvodnění určení druhu trestu žalobci dovozením závažnosti jeho kázeňského přestupku toliko na základě dat jeho poslední odměny a potrestání je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

52. Soud se rovněž ztotožnil s námitkou porušení žalobcova práva na obhajobu a odepření práva na právní pomoc dle čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 2 Listiny. Právo na právní pomoc, resp. právo zvolit si a mít zástupce je jedním z aspektů ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, přičemž právo na zastoupení je v řízení o kázeňském přestupku upraveno v § 172 odst. 1 zákona o služebním poměru (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č.j. 6 As 14/2014-24). Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl o tomto svém právu poučen v oznámení o zahájení řízení ze dne 12. 3. 2014, jež mu bylo doručeno dne 26. 3. 2014. Znovu byl žalobce o možnosti zvolit si zástupce poučen tentýž den, tj. 26. 3. 2014, v rámci sepisování úředního záznamu ze dne 26. 3. 2014. Žalobce přitom jednoznačným způsobem projevil vůli být v řízení zastoupen zmocněncem, když tuto žádost vlastnoručně vepsal do úředního záznamu. Správní orgán I. stupně však ještě též den bezprostředně poté, co byl úřední záznam vyhotoven, přistoupil k ústnímu jednání ve věci, pořadí těchto událostí vyplývá z čísel jednacích předmětných písemností. Správní orgán I. stupně tím, že provedl ústní jednání a současně nerespektoval právo žalobce na zastoupení, porušil právo žalobce na právní pomoc. Nepostačuje totiž, aby správní orgán žalobce o jeho právu poučil, musí mu zároveň umožnit právo realizovat. Nezákonným postupem správního orgánu I. stupně byla žalobci upřena možnost vyjádřit Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

své stanovisko na ústním jednání za přítomnosti zmocněnce a po poradě s ním. Soud dodává, že žalobce si právního zástupce ve věci zvolil bezodkladně a správní orgán I. stupně o tom informoval podáním ze dne 28. 3. 2014. Navíc bylo kázeňské řízení zahájeno sdělením ze dne 12. 3. 2014, a s ohledem na dvouměsíční lhůtu pro uložení kázeňského trestu dle § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, zde nehrozilo dle názoru soudu nebezpečí z prodlení.

53. Součástí práva na spravedlivý proces je také právo příslušníka bezpečnostního sboru jakožto účastníka řízení být přítomen výsledku svědků a klást jim otázky dle § 186 odst. 2, resp. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru (srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze 22. 2. 2013, čj. 7 Ca 210/2009-52, [2884/2013 Sb. NSS]). V nyní projednávané věci není mezi účastníky sporu o tom, že žalobce nebyl vyrozuměn o výsledku svědků prap. P. T., prap. R. M., ppap. Z. B., npor. Mgr. J. Ž. a prap. Š. T.; nebyl výsledkům přítomen a nemohl jim klást otázky. Soud však nesdílí názor žalovaného, že pochybení nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, rozhodl-li se žalovaný ze svědeckých výpovědí nevycházet. Služební funkcionář má povinnost vyslechnout osobu, která podala podnět k zahájení řízení dle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru (k výkladu této osoby srov. blíže rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č.j. 1 As 303/2016-64). Výslech takové osoby tedy musí být proveden, přičemž smysl tohoto ustanovení nemůže být popřen tím, že se pro procesní pochybení zapříčiněné správním orgánem k provedení výsledku nebude přihlížet. Soud tedy konstatuje, že minimálně výslech osoby, která podala podnět k zahájení řízení, musel být v řízení proveden. Zároveň měla být dána žalobci možnost být výsledku přítomen a klást svědkovi otázky. Soud shrnuje, že nevyrozumění žalobce o nařízených svědeckých výsledcích, mělo za následek žalobcovu nepřítomnost na nich, čímž byl zkrácen ve výkonu svého práva klást svědkům otázky, což soud považuje opět za zásadní procesní pochybení.
54. Soud rovněž považuje za důvodnou námitku žalobce spočívající v tvrzení o jeho neseznámení se s veškerými podklady pro rozhodnutí a nemožnosti vyjádřit se před rozhodnutími věci dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 26. 3. 2014 poučen o právu vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí a byl seznámen se spisovým materiálem (položky 1-8), zároveň byla dohodnuta lhůta do 31. 3. 2014 pro doplnění spisu, vyjádření připomínek případné doplnění důkazů. V podání ze dne 28. 3. 2014 žalobce uvedl, že v dohodnuté lhůtě tyto materiály nepředloží, avšak předloží je ve lhůtě 14 dnů od doručení podání po poradě se zmocněncem a prostudování spisu. K prostudování správního spisu (položky 1-16) žalobcem prostřednictvím zmocněnce došlo dne 2. 4. 2014, přičemž v tomto okamžiku byl spisový materiál kompletní. Žalobce po tomto datu, v určené lhůtě ani později do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně však ničeho nedoložil. Spis byl tedy kompletní, když se s ním žalobce prostřednictvím zmocněnce dne 2. 4. 2014 seznamoval a žalobce byl řádně poučen o svém právu vyjádřit se ke spisovému materiálu dle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru. Soud podotýká, že žalobce měl reálnou možnost se ke shromážděnému spisovému materiálu vyjádřit (od 2. 4. 2014 do vydání rozhodnutí dne 28. 4. 2014), a proto porušení práva vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům v prvostupňovém řízení soud neshledal. Soud však shledal porušení tohoto práva v odvolacím řízení. V průběhu odvolacího řízení si totiž žalovaný vyžádal a do spisu založil nový důkaz, a to kamerový záznam pořízený dne 3. 3. 2014, na němž je zachycen žalobce před chráněným objektem. Ze seznamu uložených písemností ve správním spise jednoznačně vyplývá, že do té doby kamerový záznam nebyl součástí spisového materiálu. Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Správní spis tak byl v průběhu odvolacího řízení doplněn důkazem pro řízení rozhodným, jelikož jím byl prokazován skutkový stav věci, tj. řádné, resp. nikoli řádné ustrojení žalobce a jeho reakce na vytýkané pochybení. Žalovaný ale žalobce neseznámil s doplněním spisového materiálu, tudíž se žalobce k důkazu kamerovým záznamem nemohl před vydáním rozhodnutí vyjádřit.

55. Žalobce sporoval také použití úředních záznamů vyhotovených před zahájením řízení jako důkazních prostředků v dané věci. Soud předně poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č.j. 6 As 73/2016-40 a ze dne 26. 1. 2015 č.j. 8 As 109/2014 – 70, dle nichž lze zásadně úřední záznam, pokud se nejedná o úřední záznam o podání vysvětlení, jako podpůrný důkaz ve spojení s dalšími důkazními prostředky, které jsou pro věc rozhodné, použít, neboť „*Právní úprava [...] zapovídá použít jako důkazní prostředek pouze záznam o podání vysvětlení (§ 137 odst. 4 správního řádu). Stejně tak judikatura brání správním orgánům pouze v tom, aby čtením úředních záznamů prokazovaly skutečnosti, jež mohou být objasněny pouze bezprostřední svědeckou výpovědí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010 - 73, č. 2208/2011 Sb. NSS).*“. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2008, č.j. 4 Ads 61/2008-55, na které žalobce odkazuje v podané žalobě, se týkal právě protokolu (záznamu) o podání vysvětlení, a proto jej na nyní projednávanou věc nelze aplikovat.
56. V dané věci byly správní orgány povinny ve smyslu § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru postavit na jisto, že žalobcovo jednání bylo kázeňským přestupkem, tj. zaviněným jednáním, kterým žalobce porušil služební povinnost. K posuzování zavinění v přestupkovém řízení lze v obecné rovině poznamenat, že závěr o zavinění je právním závěrem, který musí vždy logicky vyplynout z výsledků dokazování a skutkových zjištění učiněných správním orgánem. Zavinění lze zpravidla dokazovat pouze nepřímou z objektivních okolností, ze kterých se dá usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení chráněného zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016, č.j. 5 As 163/2015-22). Jelikož se žalobci v řízení podařilo úspěšně zpochybnit věrohodnost správními orgány shromážděných důkazů od zahájení řízení, zůstaly tak žalovanému k dispozici pouze listiny, které získal před zahájením řízení. Konkrétně se jedná o lékařskou zprávu ze dne 3. 3. 2014; knihu služeb ze dne 3. 3. 2014 a sporované úřední záznamy ze dne 3. 3. 2014 a ze dne 6. 3. 2014. Z těchto listin vyplývá, že žalobce dne 3. 3. 2014 při nástupu do služby neměl připevněn na stejnokroji odznak s evidenčním číslem a nebyl schopen služby ze zdravotních důvodů. Žalobcova obrana byla postavena na tvrzení, že jednání nebylo natolik závažné, aby naplnilo skutkovou podstatu vytýkaných kázeňských přestupků. Žalobce tedy sporoval míru svého zavinění, když namítal, že poškození jeho výstroje a zdravotní stav jsou okolnosti na vůli nezávislé. A právě v tomto směru bylo dokazování správních orgánů zcela nedostatečné, neboť z výše uvedených úředních záznamů nelze učinit dostatečně určitý závěr o vnitřním vztahu žalobce k porušení či ohrožení chráněného zájmu. Soud přitakává žalovanému, že posouzení zdravotního stavu žalobce nebylo předmětem správního řízení. Nicméně na druhé straně má soud za to, že v řízení bylo zapotřebí zjistit, zdali náhlá zdravotní indispozice žalobce byla, a případně do jaké míry, způsobilá ovlivnit vytýkané jednání žalobce.
57. Soud závěrem konstatuje, že veškeré v bodech 54 až 56 rozsudku zjištěné procesní vady měly vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, jelikož v jejich důsledku byl skutkový stav věci zjištěn nedostatečně. V dané věci tedy doposud nebyly v potřebném Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

rozsahu objasněny okolnosti, jež jsou podstatné zejména pro posouzení otázky žalobcova zavinění.

58. S ohledem na výše uvedené právní posouzení věci, kdy soud dospěl k závěru o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost a zásadní procesní vady, se soud již dalšími žalobními námitkami nezabýval.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

59. Soud tedy podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s.ř.s. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s.
1. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za čtyři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, vyjádření ze dne 16. 1. 2015 a účast na ústním jednání dne 9. 2. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 3.100,- Kč, a čtyři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 4 x 300,- Kč. Právní zástupce žalobce zároveň není plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 16.600,- Kč. Právní zástupce žalobce požadoval rovněž přiznání nákladů na cestovné z Písku, kde má sídlo své advokátní kanceláře, do Prahy, kde se konalo ústní jednání ve věci. Soud však zjistil, že právní zástupce žalobce má v Praze založenu svou pobočku na adrese Praha 1, Myslíkova 23, což vyplynulo jak výpisu ČAK k osobě právního zástupce ze dne 12. 2. 2018, tak z podání právního zástupce adresovaných správnímu orgánu. Soud zdůrazňuje, že podstatou institutu náhrady nákladů řízení je především náhrada účelně vynaložených nákladů strany sporu. Za situace, kdy právní zástupce žalobce má v Praze založenu a využívá svou pobočku, dospěl soud k závěru, že náklady řízení uplatněné formou cestovného z Písku do Prahy nejsou v daném řízení účelně vynaloženými náklady. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 16.600,-Kč ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. února 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.